

RONALD GOEDEMONDT

DE ANGSTIGE REBEL

Het nieuwste bewijs dat de betere cabaretiers uit Eindhoven komen, heet Ronald Goedemondt. Na alle juichende reacties op zijn derde show 'Dedication' werd hij ook nog eens genomineerd voor de belangrijkste cabaretprijs van Nederland, de Poelifinario. We stapten met Ronald op de fiets en maakten een zeven uur durende tocht door zijn leven. „Dit wordt het meest depressieve artikel dat ooit in Frits heeft gestaan. Jihihaaaaaaah!”

TEKST: DAPHNE BROERS FOTO'S: JEROEN BROEKMANS

10.15 CAFÉ ALTSTADT, STRATUMSEIND
Vleesbufferen, pis en Ronalds eerste metalplaat

„Stratumseind is eigenlijk een grote frustratiegoot. Ik ben hier jarenlang week na week kansloos uitgegaan. Van tevoren flink indrinken en vervolgens op zoek naar meisjes, die allemaal de andere kant opkeken. Een opeenstapeling van losergedoe.” Hij lacht zijn gierende aanstekelijke lach en tuurt de straat in alsof hij weer zestien is. Je

ziet de meisjes een voor een in zijn hoofd voorbijtrekken. Hier, tussen de ontelbare broodjes shoarma van cafetaria De Hoek, het sjansen en Bierdrinken in, ligt de straat bezaaid met inspiratie voor zijn cabaretshows. Zoals alles wat Ronald ziet en meemaakt, kans loopt om in een voorstelling gerecycled te worden.

„Ik ben hier voor het eerst gigantisch op mijn bek geslagen. Het broertje van een vriend werd lastiggevallend en toen gooidde ik mezelf er zo tussen, als een soort vleesbuffer. Ik kreeg een keiharde stomp op mijn rug en ben daarna door zo'n sta-tafel gedonderd. En het rare was: ik had jaren getraind in taekwondo. Ik kon wel vechten, maar ik durfde

PASPOORT

Naam: Ronald Goedemondt
Geboren: 9 juni 1975, Tegelen
Familie: vader werktuigbouwkundige, moeder huisvrouw, twee zussen.
Gezin: vriendin
Woonplaats: Amsterdam. Zou ook een appartement in Eindhoven willen hebben.
Opleiding: 2 jaar werktuigbouwkunde en 4 jaar communicatie bij Fontys in Eindhoven.
CV: Copywriter, radiostem Spijkers met Koppen, redactie 'Ook dat nog' en 'Dit was het nieuws'. Op zijn 24ste maakt hij zijn debuut als stand-up comedian bij Comedytrain in café Toomler.
Shows: 'Spek' (2005). 'Ze bestaan echt' (06/07) en 'Dedication' (08/09). Wordt, net als collega Theo Maassen, geregisseerd door Eindhovenenaar Martijn Bouwman.
Prijzen: winnaar Camerettenfestival 2003, Neerlands Hoop voor meest talentvolle nieuwkomer 2008, Edison in de categorie Comedy voor de DVD 'Ze bestaan echt', genomineerd voor de Poelifinario (beste cabaretprogramma van het seizoen), waarvan de uitslag op 20 september volgt.
Site: www.ronaldgoedemondt.nl

niet. Dat had niemand van die vechtschool ooit tegen mij gezegd. Dat er mensen bestaan die heel goed kunnen vechten, maar die niet durven. Ik dus. Terwijl die goeie vriend van mij: die kon helemaal niks. Die kon alleen goed intimideren. Daar werd ik zelfs bang van. Heel eng: die dooie blik. Die maffiamensen ook hebben. 'Ik ben er niet, het kan me geen zak schelen, ik wil dood'. Zo'n blik."

Hij doet een professionele poging om hol, doods en mafia-achtig te kijken maar klappt al snel weer dubbel van het lachen.

„Altstadt was een leuk café, daar draaiden ze tenminste rock. Op de middelbare school haatte ik muziek die in de top 40 stond. Vond ik helemaal geen zak aan. Vroeger zat hier ook de Bullit. Daar heb ik mijn eerste hardrock cd gekocht. Van Extreme. Ik had ze op Dynamo Open Air gezien, nog voor ze zo populair werden met 'More than words'. Het publiek vond ze niks, ze werden bekogeld met bierkartonnetjes. Ik identificeerde me met hen. Omdat zij ook helemaal ondergepest werden."

„Mijn eerste eigen metalplaat betekende voor mij dat ik losbrak. Ik kon er mijn frustraties in kwijt. Voor het eerst zei ik tegen de wereld: ik hou van die muziek want ik ben pissed. Het was een emotioneel moment daar, bij Bullit."

10:45 HTS

De hel, rupsen, nul lekkere wijven en een bakje schijtkoffie

Hij stapt op de geleende (en net iets te kleine) fiets van zijn moeder en slaakt een onheilspellende zucht.

We gaan naar de HTS. Over de Montgomerylaan.

„Dit is de weg naar de hel. Ik ben hier op mijn meest naar binnengeklapt en ongelukkig geweest." Hij hapt naar lucht en trekt een serieus gezicht. „Zo. Nu ga ik mijn demonen onder ogen zien."

In de centrale hal haalt hij zijn neus op. „Die geur van muffe troosteloosheid... Mmmmm. Lekker sfeertje hier toch? De fletse kleuren, de overdosis testosteron van al die jongens die onder veel te veel brommers hebben gelegen. Ik heb hier twee jaar gezeten en vond echt alles verschrikkelijk. We moesten berekeningen doen aan bouten en met lassen rupsen leggen. Ik had er totaal geen talent voor. In de kantine verkochten ze kroketten die je eerst zelf moest reanimeren. Ik kon nul aansluiting vinden. Met niemand. Niemand niemand.

En er waren ook nul lekkere wijven. Er waren wel wijven, maar die herkende je niet als vrouw. Die hadden snorren en grote klauwen van handen."

We lopen door lange tl-verlichte gangen en stoppen bij een plastic zithoekje.

„Hier zat ik vaak. Depressief. Wit weggetrokken. En met een bekertje schijtkoffie. Hahahaha. Ik durfde niet toe te geven wat ik echt wilde, namelijk gewoon naar een toneelschool. Mijn vader is werktuigbouwkundig ingenieur. Toen heb ik maar bedacht dat ik werktuigbouwkunde moest gaan studeren. Net als mijn pa. Ik had geen idee. Je zit tot je middel in de modder en je denkt: eigenlijk wil ik vliegen, maar ja heel mijn familie zit in de modder dus blijf ik ook maar lekker dooremmeren. En ondertussen alleen op een zoldertje dromen over iets dat heel ver weg is."

„In de vakantie ben ik uiteindelijk ingestort. Ik zei tegen mijn ouders: ik ga niet meer. Ik ga nog liever kapot. Na een paar dagen koude oorlog besloot ik Heao Communicatie te gaan studeren. Dat heb ik wel afgemaakt."

11:30

CKE MUZIEKSCHOOL, CONCERTZAAL
Gitaarterrorisme, Hema-worst en Vader Jacob

„Het ruikt hier nog steeds naar tomatensoep, net als vroeger. En wat lijkt het klein! Ik heb hier twee jaar akoestische gitaarles gehad. Het eerste jaar was vrijwillig en het tweede

jaar... tja. Toen hadden mijn ouders 'geregeld' dat ik nog effe lekker een jaartje door zou gaan. Terwijl ik dat niet wilde. Ik ben zo fokking kwaad geworden, dat ik dat hele tweede jaar nooit heb geoefend. Ik deed alleen maar een beetje plinkploinkplink. Heb Vader Jacob helemaal naar de hel gespeeld. Ik was toen denk ik al in mijn 'fuck-de-hele-wereldstadium'.

De voorspeelavond heb ik ook helemaal verkloot. Alle noten zaten ernaast.

Uit wraak heb ik een elektrische gitaar en een Marshall-versterker gekocht en daarmee zeven jaar lang de hele buurt geterroriseerd. Vooral mijn moeder knettergek gemaakt. Je kunt wel zeggen dat mijn grootste talent volume was.

Met een elektrische gitaar is dat niet zo moeilijk. Het klinkt al heel snel als Napalm death of Slayer.

Kunnen we nu al naar de MacDonalds?

Of zullen we een Hemaworst halen?

Ik heb zin in een Hemaworst."

In de Hema stuiterd Ronald van de verse warenbalie terug naar het restaurant. In één klap wordt weer even haarfijn duidelijk wat zijn handelsmerk in het Nederlandse cabaret is: zijn verknipte, associatieve, over de kop vliegende brein.

Alsof hij een blik met gedachtenkronkels opentrekt, alles nog even door elkaar schudt

en ze dan over onze hoofden uitsmeert.

„Je kunt hier binnen helemaal geen halve rookworst meer kopen! Alleen buiten! Het is belachelijk. De Hema is groot geworden door die worsten. Op zo'n manier verloochenen ze hun eigen achtergrond. Het is allemaal de schuld van die conventiamaffia die ons vertelt wat we wel en wat we niet mogen. Dat wij geen rookworstenlucht mogen ruiken in de Hema. Mensen met petjes en zeiljassen. Mensen als Balkenende.

Balkenende.

Hij. Sms't. Met. Jan. Smit.

Zal ik dan maar een saucijzenbroodje nemen?

Wil jij ook een mangosmoothie?"

12:45

PARKTHEATER

Eindhovense humor, etiketjes ontwijken en De Grote Zaal

In september staat hij voor het eerst in de grote zaal van het Parktheater.

Negenhonderdvijftig stoelen. En het is nu al op een haar na uitverkocht, vertelt Mons de Goede van het Parktheater tussen neus en lippen door.

„Het is uitverkooooooooonoooooooch!!!!", gilt Ronald op een hysterisch soort van fluistertoonje.

„Dat wordt mijn belangrijkste optreden tot nu toe. Belangrijker dan de Kleine Komedie. Belangrijker dan Carré. Ik denk dat het heel emotioneel wordt om in mijn thuisstad op het allergrootste podium te staan."

Als je hem tien jaar geleden had verteld dat cabaretkenners zijn laatste show 'het beste vinden wat het nieuwe Nederlandse cabaret nu te bieden heeft' had hij je voor zot verklaard.

„Als ik de Poelifinario win, ga ik meteen een dikke auto kopen. Nee, eerlijk: geld interesseert me niet. Of dat ik ten opzichte van andere cabaretiers groot of klein ben, interesseert me ook niet.

Dat ik prijzen win, interesseert me ook niet. Die prijzen zijn van organisaties die stickers op je plakken. Je wint mijn prijs, dus je bent van mij.

Ik begon tien jaar geleden heel puur met wat ik het publiek wilde vertellen. Daarna verlang je naar meer zichtbaarheid en wil je in Carré staan en in de Kleine Komedie. Nu heb ik dat allemaal weer losgelaten en ben ik gewoon aan het doen waar ik mee begonnen ben. Terug naar de puurheid."

„Ik wilde al komiek worden toen ik nog op de lagere school zat. Dat was mijn grootste geheim. Het was zo'n grote passie, zo belangrijk dat ik het niet had kunnen verdragen als iemand had gezegd: wat stom!

Frits geeft 10 kaarten weg voor de voorstelling Dedication van Ronald Goedemondt op dinsdag 15 september 2009 om 20.15 uur in het Parktheater in Eindhoven. Mail naar redactie@frits.nl

Ik wilde dat het helemaal van mij bleef, mijn droom. Sterker nog: ik heb het geheim gehouden tot de allereerste keer dat ik ging stand-uppen. Ik ben zonder dat iemand het wist met een briefje vol grappen met de trein naar Amsterdam gegaan voor mijn eerste optreden in Toomler.

In Eindhoven is er een totaal andere comedycultuur dan in Amsterdam. De mensen hebben hier een verfijnder gevoel voor humor. In Amsterdam is je volume belangrijker dan wat je zegt. Humor speelt volgens mij sowieso een belangrijkere rol in Brabant. Ik weet nog van vroeger dat lachen en waar mijn ouders om lachten superbelangrijk was. Dat ik komiek

wilde worden was ook een middel om door mijn ouders gezien te worden, denk ik achteraf?"

13.15 PLEINCOLLEGE SINT-JORIS, VIA DE TARCISIUSSCHOOL IN STRATUM
Sara, Anne-Bregje en de pestbroertjes Koning

„Mijn basisschool was leuk. Vooral Sara en Anne-Bregje. Een keer ben ik met mijn hand zo *pfwaaaam* door een glazen deur heen gelopen. Het bloed spoot alle kanten op, maar Sara en Anne-Bregje bleven koel. Die dauwden de wond gewoon dicht. Dat is toch niet normaal, voor meisjes van tien jaar? Diep,

diep respect.

Maar hier, op het Sint-Joris, voelde ik me heel vaak kut. Ik hoorde er niet bij. Niet bij de populaire mensen, in elk geval. Ik had niet veel echte vrienden, maar een of twee. Ik voelde me altijd overal buiten staan.

En ik werd gepest. Door twee broers. Volgens mij heetten ze de broertjes Koning. Die waren supergewelddadig.”

Hij kijkt richting de ijzeren poort. Krijgt bijna een hartverlamming van de zoemer.

„Dan zeiden ze: we zien je om drie uur bij de poort en dan zat je de hele dag te shaken in het lokaal.”

De herbeleving van de sfeer op het schoolplein gaat hem even niet in de kouwe kleren zitten. „De leraren waren wel okee, hoor. Sommigen waren echt kicken. Mijn leraar Frans, Aarsens, was een hele stoere vent met een grote baard. Tijdens een tentamen werd er een keer een bericht over de luidspreker omgeroepen. 'Morgen is het sportdag bladielblalala'. Pakt hij zo met twee handen die luidspreker vast en trekt die *krohwhahahaw* zo uit de muur. Dat zal ik nooit meer vergeten.”

„Voor mij zijn deze plekken in Eindhoven heel belangrijk. Ik gebruik heel veel dingen die ik hier heb meegemaakt in mijn shows. Dat jongetje van waaruit ik praat in het theater heeft dat hier allemaal meegemaakt. Het is echt heel heftig om dit terug te zien.”

15.00 MARKT, EINDHOVEN CENTRUM, VIA RONALDS OUDERLIJK HUIS, 'T VIEZE VENNEKE, DE NIEUWE KRUIDENBUURT EN DE MCDONALDS.

Twee bier, een motor met zijwieltjes en shampoo met tea tree-oil

De vette snacklunch –het is hem niet aan te

zien, maar hij werkt met gemak even een grote beker cola, zes kipnuggets, een Big Macmenu met grote friet en twee fritessaus weg- is nauwelijks ingedaald en hij staat alweer te trappelen om even te winkelen.

Hij houdt van winkelen. „Of nou ja, ik hou van guerillastijl winkelen. Winkel in, iets kopen, winkel uit.

En ik kan ook erg goed winkelen met vrouwen. Ik zorg dat ze keuzes maken. Ik ben keihard. Ik zeg gewoon: dat staat niet, dat wel en nou gaan we appeltaart eten.”

Bij De Tuinen blijkt al snel dat hij helemaal niet zo'n snelle keuzes voor zichzelf kan maken.

Het is drementen geblazen bij de afdeling schoonheid uit een potje.

Met zijn armen vol kruidenthee en shampoo met tea tree oil twijfelt hij toch nog over de aanschaf van een tube met creme. „Waar smeert je dat dan op? Of moet ik iets tegen rimpels?”

Van de ene seconde op de andere is hij de zojuist door hem uitverkoren tube beu. „Whaaa, en nou wil ik weg hier.”

Zelfde scenario bij de burens die sneakers verkopen.

Op het terras bij café Centraal keert de rust weer terug.

We bestellen een biertje.

Hij wijst naar een jongen, type nerd, met een rugzak. „Die jongen die daar loopt, dat ben ik. Ik ben een angstige rebel. Ik wil wel stoer zijn, maar eigenlijk ben ik van binnen een conservatief mannetje met een spencer en een zijscheiding. Ik wil bijvoorbeeld heel graag naar een oerwoud, maar ik ben te bang voor die hele grote insecten. Dat er een grote vleesetende worm in mijn kont kruipt als ik zit te poepen.

Ik wil bijvoorbeeld ook heel graag motorrijden. Ik heb een BMW R850R. Met ABS. Er zitten nog net geen zijwieltjes aan. Binnenkort staat-ie op Marktplaats, want ik durf er eigenlijk niet op te rijden.

Ik zie de hele tijd het plaatje voor me: dat ik keihard op de snelweg rijd...

(ondertussen geeft hij gas en tuurt stoer naar de horizon) ...en dan is daar ineens dat ene steentje. En dan ben je kapot. HELEMAAL KAPOT.

Zijn gierende, aanstekelijke lach vult de Markt. Het terras van Centraal veert op.

We bestellen nog een biertje, terwijl hij uit de doeken doet hoe hij onlangs een muis heeft proberen te vangen.

De volgende dag heb ik spierpijn. Niet van het fietsen; van het lachen.

